

IV 61
Kapitel
Festskrift

Från H. H. Heikel's bibliotek

Afskedsord till kamraterna

vid Svenska samskolans årsafslutning

den 27 maj 1887,

framsagda af en elev i sjätte klassen.

Kamrater!

Vid den sköna sommarns slut
Vi glada kommo ifrån skilda håll
Till älskad skola, till gemensamt hem,
Som fostrar oss för värksamhet i lifvet.
Vi sågo blomman vissna, trädens löf
Bli gula och till marken sakta falla,
Och dagens ljus blef mer och mera kort.
Så kom omsider vintern med sin snö
Och is och sina många friska nöjen. —
Nu drifvan smält, och vinterns långa natt
Har efterträdts af vårens morgonljusning,
Och småler vänligt öfver älskad nord.
Sitt blåa öga sippan slagit opp,
Och gräset grönskar, och ur brustna knoppar
Nyfiket titta späda löfven fram.
I lunden fink och siska glädtigt kvittra
Och lärkan drillar högt i vårlig sky.
Hvarthälst vårt öga i naturen ser,
Nyvaknadt lif, ny glädje mot oss ler. —
Det långa läroåret är nu slut,

Och skolan släpper oss i frihet ut
Att njuta långa sommarkdagars fröjder
Och andas hälsa uti skog och mark. —

Ja, skön är våren, skön är lifvets vår!
Hur friskt slår hjärtat ej i unga barmen!
Hur glöda hälsans rosor ej på kinden!
Och ögat tindrar klart och kärleksfullt
Omfattar alt och alla uti världen.
Och lifvet tyckes vara blott en dans
På rosor, där ett törne än ej fans. —
Men blomman sätter frukt i sommarkdagars,
Och äpplets kinder rundas mer och mer,
Och under skiftningen af regn och solsken
Den gyllne grödan mogen blir för skörd. —
Så skall ock hvarje mänska bära frukt
Och skaffa nytta efter sin förmåga.
Ej alla värka uppå samma sätt,
I samma mån, men alla kunna värka,
Och den, som troget värkar på sin plats,
Ej har sitt pund obrukadt nedergrafvit. —
Men sådden göras skall i vårens stunder,
Om åkern skall om hösten gifva skörd.
Därför vi tacksamt taga mot de frön,
Som skolan lägger ned i själ och hjärta
Och hvilka spira opp och skjuta skott
Och bära frukt, när engång vi ha gått
I lifvet ut och värkningskrets oss fått. —
Och uti lifvet för alt sant och rätt
Och godt och ädelt man och kvinna värka
Vid sidan af hvarandra, därför här

Vi fostras opp uti gemensamt hem
Och växa opp tillsammans och oss lära
Hvarandra känna och hvarandra akta.
Och engång går enhvar med hurtigt mod
Till arbetet på lifvets vida fält
Och genom vett och ädel dygd bereder
Uppfostrarinnan, skolan fröjd och heder. —

Men nu är stunden för skilsmessan inne.
Vi skiljas åt med gladt och vänligt sinne.
Men när de vackra blommorna ha dött
Och skogen skiftar uti gult och rödt,
Och sångens fåglar uti sluten skara
Till ljus och värme bort till södern fara,
Till älskad skola enhvar återvänder,
Och vänner trycka åter vänners händer.
Och nya krafter, friska sinnen stärka
Oss åter att för vår förkofran värka.
Till dess farväl! Åt skilda håll vi vandra.
Farväl till dess vi återse hvarandra!

